

Тамъ се бѣха събрали много богомолци. Млади и стари слушаха смирено, съ наведени глави, богослужението на бѣловласия попъ Цаньо. Царуваше пълна тишина. Само кандилата пращѣха отвремени навреме, а къмъ украсения съ богата рѣзба таванъ се издигаше тънъкъ димъ отъ тамянъ.

Непознатиятъ се огледа и бавно тръгна къмъ аналоя. Мжжетъ му сторваха пжтъ и хвърляха любопитни погледи къмъ него. Младиятъ мжжъ пристѣпваше гордо и леко се усмихваше, като поглеждаше смиренитѣ вѣрующи българи. Той се спрѣ до аналоя. Пѣвецътъ, младиятъ даскалъ Тодоръ, току-що бѣ завършилъ да приглася на свещеника. Той наплюнчи прѣститѣ си, за да обърне нова страница. Въ този мигъ непознатиятъ леко го бутна по рамото. Даскалъ Тодоръ се обърна, трепна, лицето му стана бледо като свѣщъ и остана така нѣколко време съ отворени уста и мигащи очи, като не знаеше, какво да каже.

Непознатиятъ го потупа по рамото, наведе се надъ ухото му и пошушна:

— Не се бой, Тодоре! Внимай въ псалтира, да не объркашъ пѣненето!

— Дяконе, ти . . . ти си тука! Кога пристигна? Да не те преследватъ?

И даскалътъ гледаше съ уплаха

и съ голѣма обичъ Дяконъ Левски, който сега стоеше безгриженъ и веселъ, сякашъ че идваше отъ сватба.

— После ще ти разказвамъ, а сега пѣй . . . пѣй, даскале, че дѣдо попъ чака да му пригласяшъ, а и вижъ — хората шушукатъ! . . .

Наистина, дѣдо попъ бѣше спрѣлъ литургията, надигаше се на прѣсти и поглеждаше задъ царската врата. Очитѣ му сякашъ питаха: „Защо не пѣешъ, бе Тодоре? Какво ти стана?“ Богомолцитѣ разбраха, че даскалътъ се е нѣщо запъналъ, затова бѣха обърнали къмъ него любопитни погледи и се побутваха.

Левски все още правѣше знаци на пѣвеца да продължи да пѣе. Но той само въртѣше очи, безъ да може да се съвземе отъ изненадата на неочакваното посещение. Горѣше отъ любопитство да разбере, дали нѣкаква опасностъ не заплашва Апостола. Затова продължи да шушне:

— Какво се е случило? Защо си тука?

Левски махна съ ржка. Той изгледа още веднѣжъ своя другаръ и отвори уста. Изведнѣжъ гласътъ му проеца мощно, ясно, топло. Той пѣеше „Ангелъ вопияше — благодатная Дево, радуйся“. Цѣлата църква кѣнтѣше, сякашъ чудна музика идваше отъ небето. Богомолцитѣ утихнаха, замрѣха, обърнаха се на слухъ, и въ тѣхнитѣ души се